

BABORD

Tema proposat pel PP: "L'okupació"

L'okupació: el fals problema que amaga la crisi real d'habitatge

El debat sobre l'okupació s'utilitza sovint per generar alarma i desviar l'atenció del veritable problema: la manca d'habitatge assequible. Les dades són clares. A Catalunya, aproximadament el **96% de les ocupacions es produeixen en pisos buits i prop del 80% afecten habitatges de grans tenidors**, fonamentalment de la SAREB, bancs i fons voltor. A més, les denúncies per ocupació **han baixat al voltant d'un 20% en els darrers dos anys**. Els pocs casos que afecten habitatges habituals, que són anecdòtics, es resolen gairebé sempre en poques hores. Malgrat això, el relat dominant continua presentant una situació de risc generalitzat que no es correspon amb la realitat.

Alhora, la concentració d'habitatges en mans de grans propietaris no para de créixer. En dues dècades s'ha duplicat el pes dels grans tenidors, i cada **cop més habitatges es compren com a inversió** o per part de compradors no residents. L'habitatge ha deixat de ser un dret per convertir-se en un actiu financer.

A Vilassar de Mar aquesta realitat és especialment visible. Hi ha més de tretze mil habitatges al municipi i amb prou feines una quinzena d'ocupacions, la qual cosa representa aproximadament un 0,1% del parc d'habitatges. Les dades de la realitat disten, i molt, de l'alarmisme que la dreta i els grans propietaris s'entesten a generar constantment. Mentrestant, els lloguers continuen pujant, l'emancipació juvenil es retarda indefinidament i moltes famílies es veuen obligades a marxar del poble. Aquest és el veritable problema de convivència: que viure a Vilassar de Mar s'està convertint en un privilegi per a qui pot pagar-lo.

La majoria de veïns i veïnes de Vilassar de Mar i de tot el país **estem molt més a prop de patir un desnonament o de no poder pagar el lloguer que no pas de veure ocupat un habitatge** que, sovint, ni tan sols tenim. Aquests són els problemes reals dels quals s'hauria d'ocupar la política pública. La solució passa per mesures estructurals: ampliar de manera decidida l'habitatge públic, mobilitzar els pisos buits, limitar els lloguers abusius, prohibir la compra especulativa i garantir alternatives habitacionals dignes.

En definitiva, l'okupació no és la causa de la crisi d'habitatge, sinó una de les seves conseqüències més visibles. Alimentar relats sensacionalistes només serveix per generar por i protegir els interessos dels especuladors, dels fons voltor i dels venedors d'alarmes. Si volem un municipi viu, cohesionat i habitable, cal garantir el dret a l'habitatge per sobre de l'especulació. Tot el que no sigui això és mirar cap a una altra banda mentre el problema real continua creixent.